

Miloš Crnjanski, ki je prav tako do neke mere prvak lirskega neoromantizma, je dal doslej nekaj neprimerno dobrih stihov.

Ranko Mladenović je odkril v svoji cerebralni poeziji nekoliko bizarnih perspektiv miselne lirike. Poleg njega korakajo, z ramo ob rami, vsekakor seveda osebno niansirani, Stanislav Vinaver, Božidar Kovačević in Marko Ristić.

Poleg mlajše srbske literature nastopa Krklec, čigar lirika je dovolj znana, in Franjo Alfirević, talentiran poet, čigar lirizem se nagiblje k globokemu zanosu lirike Rastka Petrovića.

To so po priliki karakterističnejši primeri v poeziji levice, ne oziraje se na prozo Krakova in dramatiko najmlajšega srbskega dramatika Vukadinovića.

Pisatelji srednje linije, ki bolj ali manj slede pot onih ljudi, se nahajajo okrog časopisov «Raskrsnica», «Misao» in «Književni Glasnik». To je tisto število pesnikov, ki je pomešan z vsemi idejami, na čelu jim Desanka Maksimović, V. Massuka, Milica Kostić in drugi. K tem pride še število esejistov in bizarnih ljudi, ki se trudijo, da bi izrazili svoje nazore v umetnosti.

Karakteristična je filozofska koncepcija Dušana Matića in zadnji «neo-futurizem» Avgustina Ujevića, ki se je spet vrnil k svoji stari parnasovski navadi.

Iz tega sintetičnega pregleda je razvidno, s kolikero raznolikostjo in linijami koraka srbsko slovstvo, ne oziraje se na zenitistično ustvarjanje Ljubomira Micića, ki je posebne vrste.

Vsekakor se je obzorje povojne umetnosti znatno razširilo. Raznolikost, borba in ustvarjanje z večjim oduševljenjem bodo sigurno sčasoma dali tudi močno literaturo.

Pastúškin: Živi vrelec

Živi vrelec žubori med nama,
v naju se zaganja in kipi;
ti ne smeš iz njega piti sama,
jaz ne smem, če, draga, tebe ni.

Ali pomniš: neštivilne čaše
napolnila sva si v njem ondan;
misel nanje še s slastjo me paše,
tebi pógled še od njih je vžgan.

Pa sva tudi kakor pod bremeni
se zamislila ... Kipeči vir
zapeljivo se med nama peni —
je li uteha ali je nemir?